

PILISSZÁNTÓ, PÁLOS KÁPOLNA

Szeptember 8-án, Kisboldogasszony napján megünnepeltük a kápolna születésnapját. Az, hogy Isten Szülőanyjának földi születésnapja egybeesett a falazás elkészültével, nem volt tudatos. Este kilenc körül, egy a kápolnában imádkozó fiatal szavaiból értettem meg, mi is történt.

Ez a kívül kicsi, belül hatalmas kápolna, akire a bejáratnál sziklaszilárd elszántsággal két hatalmas kő szerzetes vigyáz, végleg átvette sorsa felett az irányítást. Illetve be kell látni, hogy az irányítás végig az ő kezében volt. Ő volt az, aki meg akart születni, akkora erővel, aminek nem lehetett, nem lehet ellenállni. A születési folyamathoz közel kerülőket eszközként használta a vajúdáshoz – mindenkitől azt kérve, amit csak bír. Cserébe pedig adta a legnagyobbat, a lényéről, lényegéről való tudást. . .

Olyan tudás ez, ami az üres térbe belépőt sírásra fakasztotta, amitől idegenek ölelgették egymást és amit nem tudva, csak hordozva kicsi leányok játszottak sokáig a hideg betonpadlón. . .

Szeptember 8-án, Kisboldogasszony napján, rövid és fájdalommentes vajúadás után – már feltehetőleg kora hajnalban, mert reggel már ott volt – megszületett Pilisszántón, a Pilis hegyen a Boldogasszony Kápolna. A drága Újszülöttet, aki majd egyszer a teljes sötétben Anyaként fogja méhébe fogadni az új fényben érkező Isten Fiát, boldogan és könnyes szemmel fogad-

ták a híre egybesereglett emberek. Volt, aki szónokolt, volt, aki verset mondott. Volt, aki énekelt és volt, aki csendben volt. Egyet azonban már biztosan tudott mindenki. Visszavonhatatlanul és végre, kézzelfoghatóan megszületett a Lehetőség, a lehetőség arra, hogy nemsokára az Új Fényben tisztán látva, magunkat megrázva elindulhassunk felfelé, előre.

